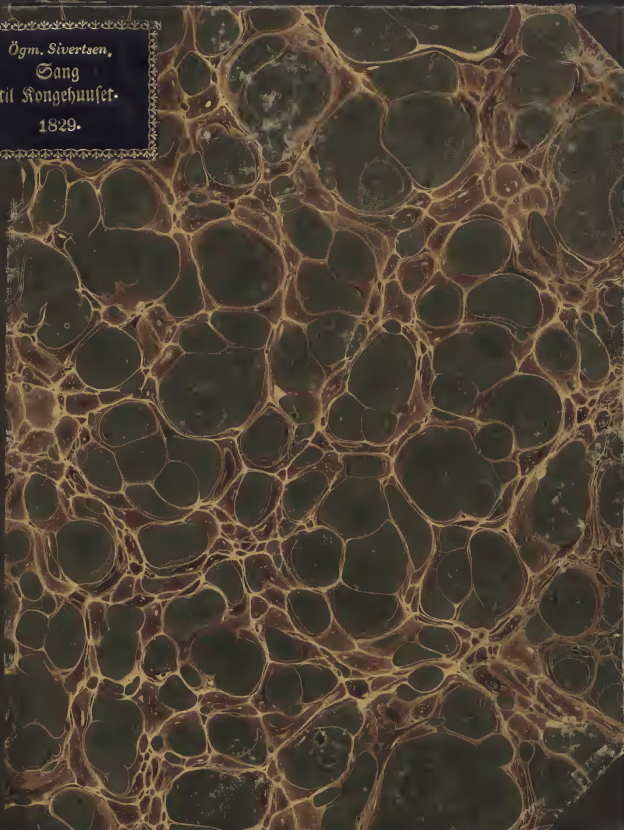
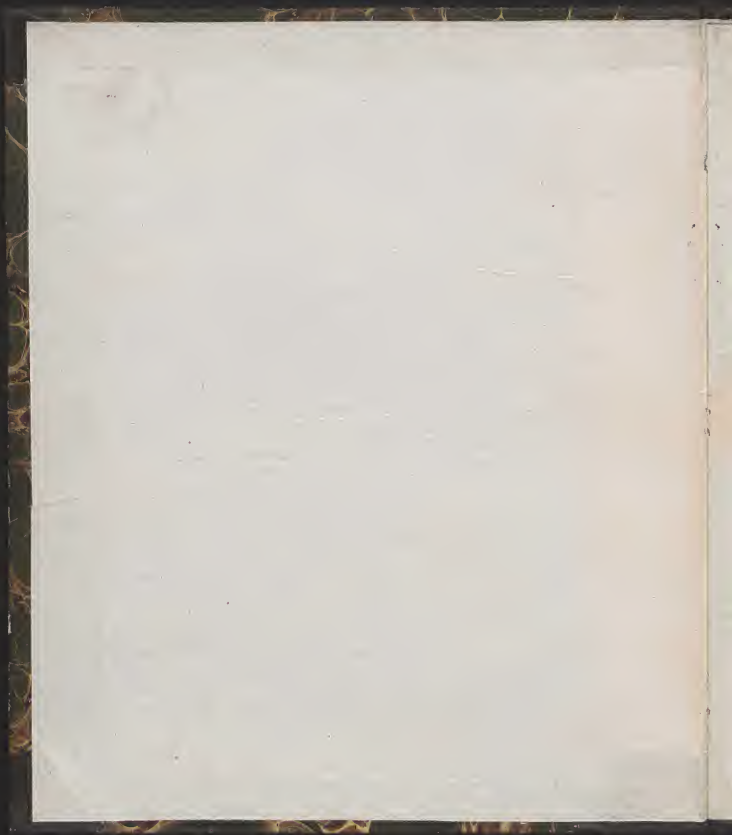

Ögm. Sivertsen,
Sang
til Kongehuset.
1829.

811
u
Dgm

Q u a d

ved

Deres Kongelige Høiheder

Kronprindsesse **C a r o l i n e s**

og

Prinds **F r e d e r i k F e r d i n a n d s**

høie Formæling

den 1te August 1829.

Ved

Ogmund Sivertsen.

Tæl.

Kjøbenhavn.

Trykt i C. Græbes Officin.

(Böndie med börnum oc hium vid vinnu úta
ciugium i Jolandi.)

Hvor er sem uppá
Armans fell
I gróum stakki stendr?
Stíðr sic stauung við
Starir sold yfir
Med höfðu höfusteggi?
Blóstrar mér bolt,
Blóstra mér hans Kálfsar
Oc hanns Álfynd ása.
Herm þú mér. Fader
Er hann himnum fra
Eðr úr trollatöðum?
Böndinn.

Hvar er Sonr' sá
Er þú svo lyfir,
Depra syn mér deysfir.
Seig mér fremr
Áf hanns Hógar litum
Bragdi hanns oc búnað!
Sonurinn.

Leika grá hár
I Loknum niðr,
Hann's um breiðu herdar.
Alpa grá tekr
Honum ofan spri hné
Öll er áfynð lobin.
Augum hann hvarflar
Yfir álfu lands,
Eins oc þrasfúnnu þordum,
Laust hann nú kysfu
A fletinn niður

(En Bonde med Børn og Tyende ved Arbeide ude
paa Marken op i Jolandi.)

Hvo er han som
Paa Armans Fjeld
I gammel groae Dragt staaer?
Støtter sig ved sin Stang
Stirrer ud over Landet
Med hvidt langt Hagestjæg?
Hans Krop og Afsyn
Mig overraster
Baade hans Lader og Lægge
Sig du mig Fader
Om han fra Himlen kom?
Eller fra Troldenes Tomter?
Bonden.

Hvor er han min Son
Du saaledes beskriver?
Jeg ham ikke kan øjne,
Sig mig noiere
Om hans søre Lader
Afsyn og udvortes Dragt!
Sønnen.

Graae Haar følge
Paa hans brede Skuldre
I smukt kryllede Løkker.
Kosten ham hænger
Paa Knæerne ned
Kunderne klædt med Stjæg,
Med Øjnene han mynstrer
Østfian forte
Over Landets Egne.
Nu han Kollen
Paa Klippen staaer

Elbar úr honum tindra.
 Blettu nú hann lldr
 Laugt og seivan
 Aprt inni skeimlun!
 Munuvið hannað bærðast
 Enn ec mateat heira
 Hvað hann strafað i Skeggit.

Böndinn.

Niðettu heill síma!
 Sonr minn úngi
 Þetta var lán at lita.
 Þat var Armann
 Eyu vorrar
 Heilla og ve — vattr. —
 Eingir hann lita
 Lánhyrringar
 Eðr þeir landeyðr laupa.
 Nu man Gardars eyu
 Gipta ny feingiu,
 Mér þat minn fadir sagði:
 Þeir þú Armann
 A æskuféldi
 Þat er heilla sjón þaktin.
 Þvann hann unnir
 De atorku
 I standi og stöðu hverri.
 Mér i hug hvarflar
 Þat ec þeirða igiær
 Við matar mefðurslær,
 Þrefir vor þessi
 Þlefenn lyfti
 Þfir Brúdguma og Brúði,
 Þeðrið Þeðrinnand,
 A sold Dana
 Þt Þjormej Carolinu
 Nú stlðr þi þat
 Sem minn stlning þulði
 I þit stlkrasta stl.
 Þagr er þelgr
 Þvlt stlsum rækja
 De þidja Það þau þlefða.

Iðgnisker ud fra den springe.
 See nu, og see nu!
 Hvor han svinder langsomt
 Atter ind i Bjerget,
 Læberne han hæved'!
 Men Lyden ei jeg hørte,
 Thi han mumlede i Skægget.

Bonden.

Held dine Dine!
 Min unge Søn
 Heldigt Syn du saae
 Det var Armann
 Vor Des Sklytsengel
 Fredens gode Skddom.
 Ingen ham seer
 Af Ulyktsens Børn
 Der lever som Mdesand.
 Nu har Jlsand
 Ny Lykke ivente
 Det mig min Fader fortalte:
 Seer Du Armann
 I din Ungdoms Vaar
 For heldigt Syn man der holder.
 Ibræt og Stræbsomhed
 Under han
 I hver Stand og Stilling.
 Det falder mig i Hu
 Jeg hørte igaar
 Da jeg fra Gudshuus gik,
 Var Præst lyfte
 Velsignelse
 Over Brudgom og Brud,
 Frederik Ferdinand
 — I det fjerne Danmark —
 Og Kronarving Caroline.
 Nu falder den Støpe
 Min Forstand dækket
 I det livligste Lys.
 Dagen er hellig
 Til Hvile vi os slaae
 Med vores Bøn dem velsigne,

Partil bestir Armann
 Oftr vende
 Pau minnu Hón ofð at heillum
 I Dag meiga hjú min
 Hvílla frá forsum
 Lifi hvorr sem hann lystir!
 Sonurinn.

Hvadan er fyrst þú
 Fadir minn góði!
 Sem geingr nú at giptast?
 Fadirinn.

Hann heitir Friderik Ferdinand
 Af Dankóna drafsa blóði,
 Enn Carolina
 Hans Konuefni
 Dóttir vore báðrifa Konungs.
 Litist þú at eðli
 Sem ósyndum
 Einum frábæra Fodr,
 Enn Móðr sinni í meit
 De mannfærleika
 Dygd oc gudbráðslu góðri.
 Sonurinn.

Fadir! mæ ec fara
 Finna minn leifbroðr
 De seigja þonum þessa sögu?
 Dóttirinn.

Ec ætla þá einnig
 Annussa minn
 Al þessum frétum at fræða?
 Fadirinn.

Fari þit bern mín
 De þær frétir berit
 Ofkar góðu Grönnum!
 Þeir munu þámi vort
 Sér til þámið taka,
 De gleðjast vorri gleði.
 Vitid byrd mikil
 Danmørt umveft
 Bœnin.

Seig ofð fyrst um þat Fadir!

Dóttir þar Armann
 Ofð givet Vink,
 Held fra det Partie vi haabe.
 I dag skal Ingen
 Arbeide, mer
 Leve hver som han lyfter.
 Sonnen.

Hvad heber den Fyrst
 Min Fader gode!
 Som nu gaar at giftes?
 Faderen.

Han heber Frederik Ferdinand
 Af Dankongers dyreste Blod.
 Og Caroline
 Hans kaarne Brud
 Vor daadrige Konges Datter.
 I Sind og Afsyn
 Alt hun signer
 Sin udmerkede Fader,
 Men sin Moder
 I Menneffegodhed,
 Gudsfrygt og ædle Dyder.
 Sonnen.

Fader! maae jeg da fare?
 Finde min Legebroder
 Og siige ham denne Saga?
 Datteren.

Jeg vil ogsaa ise
 Og underrette
 Riartan, min Kjæreste herom.
 Faderen.

Gaar I, mine Børn,
 Bringer den Nyhed
 Til vore gode Venner!
 De vort Exempel
 Vilde efterfølge
 Og glædes ved vor Glæde.
 Vild glimrende Glæde
 Omgiver Danmark,
 Børnene.

Siig ofð forst om det Fader!

Jadivinn.

Hat er þántassinn
Er þanneg sögu
Lagar, ei syn Muga,
Jeg mer yminda
Hat muni svo vera
Sá geingr opt víst sem skal geta:

Jaderen.

Kun i Tanken
Jeg tolker Diets
Syn, Det ikke jeg saae;
Jeg mig indbilder
Alt hvordan det gaar,
Den gaar tidt Feil som skal gjaette:

(Plátsíð er á Amalienborg hvor vardmenn standa
utisfyri i optisfýlgjandi röð:

Við Konungfins: Stríðsmadr,
— Drottningarinnar — Borgari.
— Prins Christján — Student.
— — Fríðríks — Sjömaðr.

Efturat hvor Vardmaður hefir sungit Vakt:
vísu sína, líður Lífssíð Fríðríks Sta-míður víð
Sessinn.)

1.

Stríðsmadurinn.

Virtist þinn,
Batnar í vedri,
Þorna íslæprur,
Þíðnar úr stakki,
Hverfur þrímþéla
Ás hlífum minum,
Ei frósin sönn
Gét meir kslur.

2.

Borgarinn.

Hverfi sál aprur
Áð hvelli nordurs,
Hvort um vetrar fleið
Vest hornanga,
Hvar frósti og flúf
Fergðu naudum,
De kálðir íslæprar
Kóngdóm töfu.

(Plátsen er þaa Amalienborg hvor Skildvagter staa
udenfor i efterfølgende Orden:

Við Kongens Palais: Kriger.
— Dronningens — Borger.
— Prinds Christján — Student.
— — Fríðríks — Seimaðr.

Da hver af disse har sungen deres Dagtsiis,
sees Fríðríks den Stes Mand eller Skiffelse dale ned
ved Sessen.)

1.

Krigeren.

Himlen klæres,
Beiret mildnes,
Smelte Jistapper,
*) Og Elve-Lanker,
Rimfrosken soinder
Áf min Harnisk,
Ei fróssin Sneer
Foden meer plager.

2.

Borgeren.

Nu vender Solen atter
Fra Syd til Nord
Hvorfra, kold Vinter
Den koldes klæde Dje
Saa Frost og Sneer
Dækked Jorden
Hvor Uveir og Ijslag
Evgit hersked.

*) Ilsen, som holdt Elven ligesom lanket.

3.

Studentinn.

Nú grætr náttugg
 Því náslundum,
 Blómgastr tár hennar
 Í blarkar flauti,
 Eftum lauf
 Af þeim vara,
 De blómstur ny
 Til Brúðarkransa.

4.

Sjömadurinn.

Bylgjan blá
 Frá botni marar
 Hefur sinn kolf
 Ald þiminboga,
 Brotmar silfurhvít
 A sjáfar ströndum
 Hótnar dag þann
 Ver heidrum aller.

5.

Stríðsmadurinn.

Norðurlíð
 Um Loftíð dansa,
 Litastíð
 Fram og aftur,
 Sáust sjáðrar
 Synum fegri
 Sjörnur uppheimis
 Eldspil *) hafða.

6.

Studentinn.

Sendi sfgandi
 Sól í æginn
 Brúðar sagurt blis
 Þær turnum
 Og Kvöld stí
 Auðsturega

3.

Studenten.

Narðuggen græder
 Over nøgne Lunde
 Blomstre dens Taarer
 I Bogens Skied,
 Egelov
 Af dem vore
 Og nye Blomster
 Til Brudekrands.

4.

Seemanden.

Bølgen blaae
 Fra den bundløse Søe,
 Hæver sin Top
 Mod Himlens Bue
 Bryter solverhvid
 Paa Søelysten,
 For at hædre den Dag
 Vi hylde alle.

5.

Krigeren.

Og Nordlys *)
 Om Lusen dansfe
 I yndigt Farvespil
 Frem og tilbage
 Gloende Stierner
 Fra Gimle nedfare
 Funkenbe som
 Fyrværkerle.

6.

Studenten.

Solen dalende
 Sendte i Havet
 Etion Brudesakkel
 Paa Byens Taarne
 Og Afstentper
 I Østerleden

*) Eldspil: Loftíð eda flögnuflot.

*) I Island sees Nordlyset ligesuldt om Som-
 meren.

Þryddust sógrum
Fridarþoga;

7.

Sem i myndun þeims
Marglitaðann,
Sól og Mjör
Saman gátu;
Síðan hann byrtist
Íð bera mönnum
Velspekun himins
A vora jörð.

8.

Þorgarinn.

Þagurt rennr sól upp
Af svölum unni,
Þegar heidriksja
Hvelðann boza,
Þessir Rátturán
Um hieft og heidar,
Dunar friðr
Um dýpt jarðar.

(Fridriks Sta Litnefki edur andi sést lida niðr við
Festinn.)

9.

Hvad myndar gleði
Manna sonum?
Hvi er öllum svo
Þndi slapat
Leikum oc lærðum
I landi þvísa?
Hér þú mættar
Minervu sonur!

10.

Studentinn.

Mundar Carolina
Möður þundum
Frægastann Brúðgum
Ferdinand,
Fadmar Ferdnand
Föður þundum

Þryðede den Fævre
Fredensbue;

7.

Som i Verdens Fødsel
Forfællig farvet,
Sol og Mjör
Sammen avleð;
Siden bruges den,
For at bringe os,
Himlens Velbehag
Paa vor Klode.

8.

Borgeren.

Smukt bryder Solen frem
Af det svalende Hav,
Smukter klar Himmel
Det hvalvie Bue,
Naturrens Inde
Smiler om Eng og Mark,
Om Jordens Støv
Fryd gjenspyder.

(Frederik den Stes Mand eller Stikkelse sees dale
ned ved Festen.)

9.

Hvad skaber Glæde
Med Menneskers Børn?
Hvi glædes Alle
I Aftensid?
Som festligt Bryllup
Feires stulle
Sig mig Marsagen
Du Son af Minerva!

10.

Studenten.

Favner Caroline
Som kærligste Moder,
Folkberømt Brudgom
Ferdinand,
Favner Ferdinand
Med Faderhænder

Kierustu Brúdi
Carólinu.

11.

Lífnefnd.

Fagnad' eg í fyrri
1ta November
Þá hvaf hugur minn
Alf þinni ofan
Þæn blefsandi
Brúðbjón úngu,
Gerume en sama
Nu gleðst eg apr.

12.

Þrátt var mér gaman
Al Grund að líta,
Vel fer Friðrekr
Al Þedratráni,
Gleðst og að eit þann
Ur eit ei geingr
Og Eldenborgar' orn
Al Atránn styrkir.

13.

Heill Carólinu
— Kvænna Þeibur
Að hugviti og dygd —
Að hlaut þann unni,
Ei þarf þú framandi
Fólks að vinna
Dvissar ófir
Ur ópektra brjóstum.

14.

Her brofir þér æfa,
Yndi Mafa,
Þadmur Foreldra,
Og Frænda bálfr
Vestulundar

Kiereste Brud
Caroline.

11.

Nanden.

Glad var jeg i Fjor
1ste November,
Da svandt min Hu
Fra Himmelen ned,
Bøn velsignende
Brudepar ungt,
Nu gjør jeg det igjen
Og glædes atter

12.

Tide jeg mig glæder,
Over det Gode paa Jorden,
Gode beklæder Freden
Fædre-Thronen,
Glædes jeg, Hans Vet
I Vet forbliver
Og vort Eldenborgske
Stammetræe styrker.

13.

Held Dig, Caroline!
— Hæder for dit Køn
Ved Fornst og Dyd —
Du fik Ham Du ynder,
Ei behøver Du Fremmed'
Folks at vinde,
Uvis Kærlighed
I ukjendt Bryll.

14.

Her smiler Dig Din Alder:
Elstet Gemahl,
Foreldres Javn,
Og Frænde-Stare
Ungdoms Kunde,

De Landsins Þjóð,
Fegurst flúu Gólin
Al Þósturjörðu

15.

Taktu nú mætaða,
Til munsturs þer,
Móður meituráða
— Munstur dygða —
Það mun sælu sasu
I solum þínum
De gullin gipta
I gaungu oc fæti

16.

Heill sé Ferdinand!
Al til Þósturjardar,
Létu hann þel sit
Þjóðum sína!
Leysti lóð
Lundar speki
Al matti maunkosti
Al mannvyrðingu.

17.

Þísa vani
Var þat forðum,
Brúð sér at fessa
— De þú fylgir þvi —
Þegar ætlu ér
Við íþrótt oc ment
Utt voru runnin
De Alfréðsvortum.

18.

Mundu hvað Friðrik
Þyri þic átrir!
Attat annað
Þér æðra vesta,
Enu egid bláð
Þú baðst þánn um,

Dg Landets Børn,
Smukkest skinner Selen
I Fædrelandet.

15.

Tag nu berømt,
Dig til Exempel
Moder udmærket,
Mønster i Dyd!
Det vil Held samle
I Sale dine
Glæde og fryde
I Gang og Gæde.

16.

Held dig Ferdinand!
Al til Fædrelænder
Dit Sind du sagde
Køst for Dagen,
Dg din Vitsdoms
Ædle Handling
Al stætte Dydens
Egne Værd

17.

Klart jeg for huser
Kongerues Stif,
Al sætte sig Brud
— Dg Du følger den, —
Da Ungdomsnaar
Vare udrundne
I ædel Daad
Dg Underværter.

18.

Hufl det som Fredeveet,
For dig gior:
Ei havde þen ædlere
Dig Andet at give,
End eget Blod,
Du bad þann om

Mætasta Meji
Af Mødur konung.

19.

Nu ertu Heimi
— Það er þínnin sagurt —
Sadir og Modir
Og Mædur líka,
Hér skulu blómga,
Bestu heilli,
All þessar yðir
Til Mæðnu Landé!

20.

(O þvi hann lídr bort).

Farvel Föld!
Nu fer ec þángat,
Hvor allir umbur
Um eilífd finna,
Þeingill og þráll
Því þessa lífs,
Mæðferð mætu
Edur miðjafna.

21.

(Stofsmædurinn).

Hver var Mynd sú
Til Mæna lífr,
Aptur brautir upp
A língu vængjum?

22.

Studentinn.

Kenna ec þóttuist
Konungs frægasta
Fridriks fimta
Gramlíðins anda!

23.

(Vard mennir í einn hljóði).

Það sé öf vör
Sem Andinn mætti:

Æðleste Moe
Af Moder fœð.

19.

Nu er Ða Hendeð
— det er Himmel smukt —
Sader og Moder,
Og Mand tillige,
Her skal blomstre
Bedste Held,
Begge Eders Jd
Til Landets Held!

20.

(i det han svinder bort).

Fred med dig Danmark!
Nu farer jeg hidhen,
hvor alle Belønning
I Evighed saae,
Fyrste som Træl —
For Herlivets,
God eller ond
Anvendelse.

21.

Krigeren.

Hvis var den Mand
Som til Maanen farer
Atter Veien op
Paa Engle Vinger?

22.

Studenten.

Jeg syntes kiende
Konninges Bedste
Fæderes den stes
Salige Mand.

23.

(Dagteer i stemme).

Det være vort Ønske
Som Manden tosked,

Ald lifi hjón úngu
 Í heillum saman
 Þundis Afkúð
 Og Eistru þjóðar,
 Og Afspant þeirra
 Afmínadr knefsetji!

24.

Lifsi Konninge!
 Landfins Modir!
 Konungs alt hús
 Krónad heillum!
 Lifsi Seidvika ætt!
 Til Lukku feldar,
 Meðan bára ríð
 Og blámgar Efkagur!

Alt det unge Par
 Maa evig blomstre,
 Eistret af Hinanden
 Þndet af Folket,
 Frederik knæsatte
 Deres Kjærligheds Pant!

24.

Leve Konningen!
 Landets Moder!
 Alst Kongens Huus!
 Kronet med Held!
 Leve Frederiks Ætt!
 Til Lykke for Niget,
 Medens Volger sig reise,
 Og blomstrer Efkoven!

